

JOHANS KERSTMIS

De laatste bladblazers hadden de straat van het najaarstapijt ontdaan en verlaten nesten schemerden door kale takken. Of waren het heksenbezems? Johans vrouw had voor de feestdagen nog wel eens zo'n bosje woekertwijn als versiering in de kamer opgehangen. Eenmaal binnen werd de maretak een *mistletoe* en wanneer je er samen onder stond dan gaf je elkaar een kus. Zoals ze in de kerk wijn in bloed konden veranderen, veranderde zijn vrouw een boomparasiet in liefde. Een van de wonderen waartoe zij in staat was. Een groter wonder dan die van wijn in bloed, die Johan maar zonde van de wijn vond.

Hij had het geprobeerd, dit jaar, zonder haar, maar het lukte hem niet om vegetatie te veranderen in kamerdecoratie. En er was toch niemand om te kussen.

Het donker verdrong de schemering. Johan schoof het gordijn dicht.

Hij had gedekt voor een sobere maaltijd; een stukje stokbrood om de maag te activeren, een bakje magere yoghurt om de medicijnen doorheen te roeren en een glas goede wijn om weg te spoelen. Niets meer. Hij hoefde er ook geen poeha van te maken. Hij wilde net aan tafel toen de bel ging.

Een pakketbezorger.

"U bent verkeerd," zei Johan, "ik heb niks besteld."

"Ik kom niks bezorgen." Zei de man, "Was u al klaar met eten?"

"Ja, of nee, dat wil zeggen," begon Johan.

"Ik ben te vroeg." De man keek naar zijn pols. Hij droeg geen horloge.

"Ik bedoel," zei Johan, "ik had eigenlijk geen plannen voor het diner."

"Het ruikt anders erg lekker," zei de man.

"Dat moet dan bij de burens zijn." Johan wilde de deur sluiten maar de pakketbezorger dwarrelde langs hem naar binnen. Johan volgde hem de keuken in. Op het vuur stond een pan. Verwonderd keek Johan naar de traag borrelende soep.

De bezorger doopte zijn pink in de pan en likte hem af.

"Kastanje." Zei hij. "Met room."

"Die kon mijn vrouw goed maken." Zei Johan.

De man vulde twee kommen en ging aan de eettafel zitten. Johan scheurde de helft van zijn stokbrood en gaf het hem. Ze aten zwijgend. De bezorger slurpte het laatste restje zonder lepel naar binnen. Op zijn bovenlip verscheen een soepsnor. De mannen lachten naar elkaar.

Uit de keuken klonk een zacht *ting*. "De oven," zei de man.

"De oven?" Johan keek in de richting van het geluid. "Ik heb dat ding al een jaar niet meer gebruikt."

"O." zei de man. En hij liep naar de keuken.

Niet veel later zat Johan achter een bord vol gebraden gevogelte, botervette aardappelpuree en ouderwets bittere spruitjes. Precies als vorig jaar. En het jaar daarvoor. De bezorger at zijn bord leeg, pakte het met beide handen vast en likte het met lange, smakkende halen schoon. Johan deed het hem na.

“Tijd voor het toetje?” vroeg de man. Johan keek naar het bakje yoghurt. Tot op dat moment had hij niet geweten of hij zou durven.

Johan knikte. “Dank je wel.”

De man pakte het bakje en roerde zorgvuldig de verpoederde medicijnen door de yoghurt. Een om te slapen, de ander om niet meer wakker te worden. Hij schoof hem het bakje toe. Johan proostte met zijn laatste slok wijn en at het leeg.

“Lekker?” vroeg de man.

Johan smakte met zijn lippen. Een warme gloed vulde zijn borst. Het was geen geluk, maar daar zat Johan ook niet meer op te wachten. Misschien was het genade.

De bezorger glimlachte. “Dan kunnen we nu gaan.”

Hij hield de deur voor Johan open, die begon te gapen. “Zal ik u ondersteunen?”

“Het gaat.” Johan liep naar het busje, ging op de passagiersstoel zitten en liet zijn hoofd tegen het zijraam rusten. De bezorger startte de motor. De straat trok aan hen voorbij. Huizen. Bomen. Heksenbezems.

En hij zou zweren, al begonnen zijn oogleden wat zwaar te worden en voelde hij zijn denken uiteenrafelen, dat er uit het donker boven hem dikke vlokken sneeuw naar beneden kwamen. En voor het eerst in lange tijd voelde hij, dat hij precies was waar hij moest zijn.